

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 października 2012r Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu B. W. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wskazując, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 19 października 2012r ustaliła, iż nie jest on całkowicie niezdolny do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wskazał, iż choruje na białaczkę limfatyczną, zeszywniające zapalenie stawów kręgosłupa, przewlekłą obturacyjną chorobę płuc, kamieć pęcherzyka żółciowego i przerost gruczołu prostaty. W jego ocenie zarówno stan zdrowia jak i wiek (ukończone 60 lat) nie dają mu żadnych perspektyw na pracę.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddaleni i podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Podał ponadto, że ubezpieczony pobiera trwałe świadczenie rentowe z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony B. W. urodził się dnia (...)

Od dnia 01 grudnia 1990r. ubezpieczony uprawniony był do renty inwalidzkiej III grupy inwalidów, a następnie do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, przyznawanej okresowo. Od dnia 01 listopada 1999r. pozwany przyznał ubezpieczonemu prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W dniu 05 września 2012 r. ubezpieczony złożył do pozwanego wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z pogorszeniem stanu zdrowia.

Zarówno Lekarz Orzecznik ZUS, w orzeczeniu z dnia 28 września 2012 roku, jak i Komisja Lekarska ZUS, w orzeczeniu z dnia 19 października 2012r. uznali, iż ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Wobec powyższego decyzją z dnia 24 października 2012r. pozwany odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Od tejże decyzji odwołał się on w niniejszej sprawie.

/ akta rentowe ubezpieczonego /

Na podstawie opinii biegłych lekarzy sądowych specjalistów: reumatologa (k.32-34), pulmonologa (k.38-39) i urologa-chirurga (k.25-26) Sąd ustalił, że rozpoznane przez nich schorzenia w zakresie ich specjalności – nie powodują u ubezpieczonego całkowitej niezdolności do pracy.

Natomiast w ocenie biegłego lekarza sądowego specjalisty internisty-gastrologa-specjalisty medycyny pracy (k.42-44) całościowe spojrzenie na organizm ubezpieczonego, odnotowujące ograniczenia w zakresie narządu ruchu w zakresie kręgosłupa i stawów, zaburzenia sprawności lokomocji w przebiegu miażdżycy zarostowej TT kończyn dolnych, zburzenia wydolności oddechowej w przebiegu POCHP oraz nałożone objawy wynikające z PBL uzasadnia uznanie go za całkowicie niezdolnego do pracy od daty złożenia wniosku do 31 grudnia 2014r.

Z kolei na podstawie opinii biegłego lekarza sądowego specjalisty hematologa (k.77-78) Sąd ustalił, iż rozpoznana przewlekła białaczka limfocytowa st. III A wg Rai powoduje trwałą całkowitą niezdolność ubezpieczonego do pracy. Według biegłego progresja choroby nastąpiła w kwietniu 2012r., kiedy został on zakwalifikowany do leczenia cytostatycznego.

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 17 kwietnia 2014r. (k.90-91) podzielił argumenty i wnioski orzecznicze biegłego hematologa.

Sąd także podzielił zarówno stanowisko biegłego hematologa jak i biegłego internisty-specjalisty medycyny pracy wyrażone w opiniach, bowiem opinie wydane zostały po przeprowadzeniu badania przedmiotowego i analizie dokumentacji medycznej – w tym wyników badań dodatkowych. Opinie są logicznie i wyczerpująco uzasadnione. Nadto opinia biegłego hematologa potwierdziła słuszność wcześniejszej opinii biegłego internisty-specjalisty medycyny pracy.

Mając na uwadze powyższe Sąd stwierdził, iż odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - dalej: ustawa (Dz.U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Ubezpieczony spełnia warunki wymagane do uzyskania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, bowiem wobec progresji choroby nowotworowej, a nadto z uwagi na wiek i wykształcenie nie jest w stanie pracować zarobkowo. Nadto wobec ustalenia, że niezdolność ta ma charakter trwały, ubezpieczony spełnia przesłankę do przyznania mu dochodzonego świadczenia na stałe.

Sąd uznał ponadto, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji, stosownie do treści przepisu, art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Przez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności” należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia istnienia prawa wnioskodawczyni do świadczenia.

W orzecznictwie sądowym można odnaleźć wiele przykładów nieprawidłowego działania organu rentowego, za które organ ten „ponosi odpowiedzialność” i - w razie opóźnienia z tego powodu ustalenia prawa do świadczenia lub jego wypłaty - zobligowany jest do wypłaty należnych odsetek. Są to w szczególności wypadki bezpodstawnego pozostawienia bez rozpoznania wniosku strony o przyznanie prawa do świadczenia oraz nieprawidłowe orzeczenie w sprawie niezdolności do pracy do celów rentowych wydane przez Lekarza Orzecznika ZUS lub Komisję Lekarską ZUS (por. wyrok SN z 12 sierpnia 1998 r., sygn. akt II UKN 171/98, OSNAP nr 16/1999, poz. 521).

W niniejszej sprawie organ rentowy wydał decyzję odmawiającą przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w oparciu o stanowisko Komisji Lekarskiej ZUS wyrażone w orzeczeniu z dnia 19 października 2012r. Biegły hematolog wydający opinię w niniejszej sprawie wskazał, że pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonego powodujące całkowitą niezdolność do pracy nastąpiło od kwietnia 2012r., a więc już przed złożeniem wniosku i postępowaniem orzeczniczym u pozwanego. Wtedy bowiem ubezpieczony otrzymywał chemioterapię do listopada 2012r. W tej sytuacji w ocenie Sądu pozwany błędnie przyjął, iż ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy. Dlatego też organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Mając na względzie przedstawione wyżej okoliczności Sąd w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. jak i cytowanych powyżej przepisów orzekł jak w sentencji.

SSO Maria Ołtarzewska

Z

(...)

(...)

(...)